Sevgili Peygamberimiz'in Arkadaşları - 10

Talihli Ev Sahibi

HAZRETİ EBU EYYUB EL ENSARİ

TALİHLİ EV SAHİBİ

Mekke'de Allah'a ve Peygamber Efendimiz'e inanarak Müslüman olanların sayısı her geçen gün artıyordu. Bu durum Peygamber Efendimiz'i ve arkadaşlarını mutlu ederken, Mekkeli müşriklerin canını fena hâlde sıkıyordu.

Mekkeli müşrikler hem Allah'ın gönderdiği İslamiyet'i kabul etmiyorlar hem de kabul edip Müslüman olanlara baskılar yapıyorlardı.

Bu baskılar iyice artmış ve işkenceye dönüşmüştü. Ama ne kadar işkence yaparlarsa yapsınlar hiçbir Müslüman'ı İslâmiyet'ten vazgeçiremiyorlardı.

Güçlü olmalarına rağmen istediklerini elde edememek Mekkeli müşrikleri çılgına çeviriyordu. Bu sebeple her geçen gün işkencenin şiddetini artırıyorlardı. Bazı Müslümanları sıcak çöllerde ellerini bağlayarak güneş altında susuz bırakıyorlardı. Bazılarını ise kırbaçlarla bayıltana kadar dövüyorlardı.

Müslümanlar bu işkencelere dayanamaz hale gelmişlerdi. Peygamber Efendimiz

Müslüman kardeşlerinin bu durumuna çok üzülüyordu. Onları bu sıkıntıdan kurtarmak için hem çareler düşünüyor hem de Allah'a dua ediyordu.

Sevgili Peygamberimiz Müslümanlar için Medine'ye göç etmenin iyi olacağını düşündü. Medineli Müslümanlarla görüştü. Onlar da Müslüman kardeşlerini Medine'ye davet ettiler.

Müslümanlar evlerini, mallarını ve her şeylerini bırakıp birer ikişer gruplar hâlinde Medine'ye hicret ediyorlardı. Onların tek gayeleri Allah'a rahatça ibadet edebilmekti.

Medineli Müslümanlar ise Mekkeli kardeşlerini yollarda karşılıyor, evlerini ve yiyeceklerini onlarla paylaşıyorlardı.

Medineli Müslümanlar Peygamber Efendimiz'i de kendi şehirlerine davet ediyorlardı. Ama Allah izin vermediği için Sevgili Peygamberimiz şimdilik bu davetleri kabul etmiyordu.

Müslümanların birer ikişer Medine'ye hic-

ret etmeleri Mekkeli müşrikleri iyice telaşlandırdı. Hemen bir toplantı yaptılar.

İçlerinden şişman bir müşrik ayağa kalkarak,

— Derhâl tedbir almalıyız. Muhammed'in sözünü dinleyenler Medine'ye göç ediyorlar. Orada güçlenip bize karşı gelebilirler.

Toplantıya katılan Mekke'nin zenginlerinden bir müşrik ise,

— Arkadaşlar Medine'deki zengin ve güçlü dostlarımızı arayalım! Buradan gidenleri şehirlerinden kovmalarını söyleyelim, dedi.

Bu teklifi bazıları beğendi. Ancak toplantıya katılanların çoğunluğu beğenmedi. Teklifi beğenmeyenlerden birisi buna şöyle itiraz etti.

— Bu mümkün değil. Çünkü Medine'de de Müslümanlığı seçenler var. Buradan

gidenleri onlar evlerinde misafir edip koruyorlarmış.

Müşriklerin önde gelenlerinden bir diğeri ise ayağa kalktı ve sert bir şekilde,

— Yapılacak tek şey Muhammed'i öldürmek, dedi. Eğer O'nu öldürürsek onun sözlerine göre hareket edenler lidersiz kalırlar ve kısa sürede dağılırlar.

Bu son teklif toplantıya katılan bütün müşriklerin hoşuna gitti. Hep bir ağızdan,

— Evet en doğrusu bu! Kesin çözüm bu, diye haykırdılar.

Bu kötü plan bazı müşriklerin o kadar hoşuna gitmişti ki uzun uzun kahkahalar attılar. Ardından da,

— Nihayet Muhammed'den kurtuluyoruz, diye bağırdılar.

Şimdi sıra bu haince planı uygulamaktaydı. Planlarını nasıl uygulayacaklarını da uzun uzun tartışıp karara bağladılar.

Peygamber Efendimiz müşriklerin yaptıkları bu toplantıyı ve aldıkları kararı Hazreti Cebrail vasıtasıyla haber aldı. Artık Mekke'den ayrılması gerekiyordu. Yüce Allah da Sevgili Peygamberimiz'e Medine'ye gitmesi için izin vermişti.

Peygamber Efendimiz hızlıca yolculuk hazırlıklarına başladı.

Hazırlıklarını kısa sürede tamamladı. Evinden ayrılarak doğruca arkadaşı Hazreti Ebû Bekir'in evine gitti. Hazreti Ebubekir Peygamber Efendimiz'in sadık dostuydu. Her şeyini onunla paylaşırdı. Şimdi yol arkadaşlığı yapacaklardı. Efendiler Efendisi ile birlikte yolculuk yapacak olması Hazreti Ebubekir'i çok mutlu ediyordu. O da günler öncesinden hazırlıklarını tamamlamıştı.

Zaman kaybetmeden yola çıktılar. Günlerce sıcak çöllerde yol aldılar. Medine'ye yaklaşmışlardı.

Efendimiz'in ve sadık dostunun Mekke'den ayrıldıkları haberi Medine'de hızla yayılmıştı. Bu müjdeli haberi duyan herkes hemen diğerine ulaştırıyordu. Hem Mekke'den göç eden Muhacirler'in hem de Medineli Ensar'ın içi içine sığmıyordu. Peygamberimiz'e kavuşacakları günü iple çekiyorlardı.

Medine'deki Müslümanlar için günler geçmek bilmiyordu. Sanki zaman durmuştu. Bir an önce Kâinatın Efendisi'ne ve sadık dostu Ebubekir'e kavuşmak istiyorlardı.

Her gün Efendimiz'i ve sadık dostunu karşılamak için yollara düşüyorlardı. Sabah erkenden evlerinden çıkıyorlar, belki bugün gelir diye ümit ederek öğle sıcağı iyice bastırana kadar bekliyorlardı. Sıcak iyice bastırınca da gölgelere geçiyorlardı.

Bir yandan da geldikten sonra O'nu misafir etmek için hazırlıklar yapıyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz'in Medine'de bir evi yoktu. Evi yapılıncaya kadar Medineli bir Müslüman'ın evinde misafir olacaktı.

Bu büyük mutluluğu kim yaşayacaktı? Bu henüz belli değildi.

Herkes evinin en güzel odasını O'nun için ayırıp günler öncesinden temizlemişti.

Evde bulunan en güzel kilimi o odaya sermişti. En yumuşak yatağı Peygamber Efendimiz'in yatması için ayırmıştı.

Medineli her Müslüman, "Belki bizim evimizde misafir olur." diye düşünüyor ve içten içe heyecanlanıyordu.

Hazreti Ebu Eyyub el-Ensari ve eşi de Peygamber Efendimiz'i evlerinde misafir etmeyi çok istiyorlardı. Onların evi iki katlıydı. Üst katta kendileri oturur, alt katta misafirlerini ağırlarlardı. Ama şimdi durum farklıydı. En çok sevdikleri insan Medine'ye

taşınıyordu. Belki onların evlerinde misafir olabilirdi. Bu sebeple üst kattaki kendi odalarını Sevgili Peygamberimiz için ayırdılar. Bu odayı tertemiz yaptılar. Zengin değillerdi. Lüks koltuklar, pahalı kilimler koyamamışlardı. Ama evlerinde bulunan en güzel kilimi de oraya sermişlerdi.

Kavuşma anına az kalmıştı. Peygamber Efendimiz ve sadık dostunun iyice yaklaştıkları haberi Medine'ye ulaştı. Medine sokakları kısa sürede bir bayram gününe dönüşüverdi. Peygamberimiz ve arkadaşlarının Medine'ye bir hayli yaklaştıklarını duyan bazı Müslümanlar hemen atlarına atlayarak gelecekleri tarafa doğru gittiler. Diğer Müslümanlar ise Medine'nin girişindeki yolun etrafına diziliyorlardı. Anneler

babalar, dedeler, nineler, çocuklar herkes oradaydı. Bazı çocuklar anne babalarıyla, bazıları da arkadaşlarıyla birlikte gelmişti. En güzel elbiselerini giyinmişlerdi. Herkes sevinçle gözünü yola dikmiş bakıyordu. Çocuklarda ayrı bir sevinç vardı. Adını çok duydukları ama henüz hiç görmedikleri Peygamber Efendimiz'i göreceklerdi.

Bekleyenlerden biri,

— İşte geliyorlar, deyince oradakilerin heyacanı bir kat daha arttı.

Hemen hep bir ağızdan,

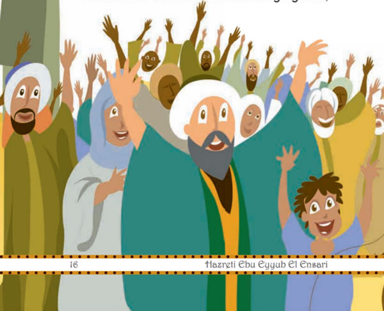
— Evet geliyorlar, diye sevinç çığlıkları atmaya başladılar.

Çocuklar sevinçten yerlerinde duramıyorlardı. Gözlerini gelenlerden ayırmıyorlardı.

Bekledikleri an gelmişti. Peygamberimiz sadık dostu ve yolda karşılamaya gidenlerden oluşan koca bir grup Medine'ye giriyordu.

Sevgili Peygamberimiz kendilerini bekleyenlere el sallayarak selâm verdi.

Medineliler de onlara ilâhiler söyleyerek,

— Ey çok değerli misafirlerimiz hoşgeldiniz! Medinemize şeref verdiniz. İyi ki geldiniz dediler.

Birbirleriyle kucaklaşarak hasret giderdiler. Çocuklar da çok sevdikleri Peygamberimiz'in ve arkadaşlarının elini öpüyorlardı.

Çocukları çok seven Peygamberimiz onlarla tanışıp konuşmaya başladı.

Onlara dönerek,

— Beni seviyor musunuz, diye sordu. Çocuklar hep bir ağızdan,

— Evet, seni çok seviyoruz ey Peygamberimiz diye cevap verdiler.

Peygamber Efendimiz de onların başını okşayarak üç kez,

— Vallahi ben de sizi çok seviyorum, vallahi ben de sizi çok seviyorum, vallahi ben de sizi çok seviyorum, dedi.

Sonra hep birlikte şehre doğru yürümeye başladılar.

Herkes gönlünden, "Keşke

Peygamberimiz bizim evimizde kalsa, bizim misafirimiz olsa…" diye geçiriyordu.

Herkesin yüzü gülüyordu.

Peygamberimiz'i çok özleyen Medineli Müslümanlar O'na daha yakın olabilmek için can atıyorlardı.

Evlerin önünden geçerken ev sahipleri hemen Peygamberimizin devesinin önüne geçerek,

— Ey Allah'ın Resûlü, buyurun bizim evimizde misafirimiz olunuz, diyordu.

Her bir evin önünden geçtikçe aynı şeyler oluyordu. Ev sahibi evinden çıkıyor ve Peygamberimizi evine davet ediyordu. Ama onu misafir etmek isteyen o kadar çok kimse vardı ki, birini kabul etse diğerleri üzülecekti.

O, hiç kimseyi kırmak istemiyordu. Zaten

hiçbir zaman arkadaşlarının kırılmasına gönlü razı olmazdı. Çünkü O Müslüman kardeşlerini çok seviyordu.

Bunun için de Peygamber Efendimiz kimsenin kırılmayacağı bir çözüm buldu. Devesi Kasvâ'yı serbest bırakacaktı. Devesinin çöktüğü yerin en yakınında bulunan eve misafir olacaktı.

Peygamberimiz aklına gelen bu çözümü Medineli Müslümanlara anlattı. Onlar da bu çözümü çok beğendiler.

Sevgili Peygamberimiz zaman kaybet-

meden Kasvâ'yı serbest bıraktı. Herkesin gözü Kasvâ'nın üzerindeydi. Acaba nereye çökecek, diye herkes merak ediyordu. Orada bulunan herkes,

— Keşke bizim evimize yakın bir yere çökse de bizim misafirimiz olsa, diye dualar ediyordu.

Deve yavaş yavaş ilerliyor, oradakiler de dikkatlice onu izliyorlardı.

Medineli Müslüman ev sahipleri Kasvâ'nın kendi evlerinin önünde durmasını istiyordu.

Hazreti Ebu Eyyub el-Ensari'nin eşi de diğer Müslümanlar gibi evlerinin önüne yeşil otlar koymak istiyordu. Bunun için Ebu Eyyub'a,

— Bizim evimizin önüne de develerin en çok sevdiği yeşil otlardan koyalım, dedi.

Hazreti Ebu Eyyub,

— Koymasına koyalım, diyerek ümitsizce sözlerine devam etti. Sevgili

Peygamberimiz'i herkes misafir etmek istiyor. Hem bizim evimiz biraz daha uzak. Bizim evimize gelmeden önce Kasvâ diğer evlerin önündeki yiyecekleri görür ve orada kalır.

Herkes Kasvâ'ya yeşil otlar uzatırken, o önüne uzatılan çok sevdiği yeşil otlara hiç aldırmıyor yoluna devam ediyordu. Sanki bildiği bir şey vardı.

Konuşmalar bitmiş, herkes nefeslerini tutmuştu. Deve biraz ilerledikten sonra bir evin önünde durdu. Biraz etrafına bakındı. Sonra da oraya çöküverdi. Herkes o tarafa yönelmişti.

Meraklı bakışlar arasında Kasvâ çöktüğü yerden tekrar kalktı ve yürümeye devam etti. Heyecan bir kat daha artmıştı.

Acaba şimdi nereye çökecekti…

Kasvâ biraz ilerledikten sonra tekrar geriye döndü. Önceki çöktüğü yere geldi ve tekrar çöktü. Bir kişi hariç herkes, devenin tekrar kalkmasını istiyordu. Kasva yerinden kalkmadı. Boynunu ve göğsünü yere uzatarak böğürmeye başladı.

Bu durum birçok kişiyi üzerken, evin sahibini mutluluktan uçacak hale getirmişti. Bu talihli Ebu Eyyub'ten başkası değildi. Hem Medineli Müslümanlar hem de Mekke'den hicret edenler birbirlerine bakıyorlardı.

Bütün gözler Ebu Eyyub'e yönelmişti. Ebu Eyyub ve eşi ise çok seviniyorlardı. Gözlerinin içleri gülmeye başlamıştı. Ebu Eyyub'un yanaklarından sevinç gözyaşları damlıyordu.

Onlar bu şekilde sevinirken devenin kendi evinin yakınına çökmesini isteyen biri Kasva'yı kaldırmak için ona dokunmaya başladı.

Bu kişi de Peygamberimizi evinde misafir etmeyi çok istiyordu.

Bunu gören Ebu Eyyub hemen yerinden fırlayarak adama,

— Bunu yapmamalısın. Gördüğün gibi Kasvâ benim evimin yakınına çöktü, diyerek, ona engel oldu.

Arkadaşları Ebu Eyyub'u tebrik ediyorlardı.

Devenin yattığı yerden artık kalkmayaca-

ğı anlaşılınca Efendiler Efendisi Sallallahu Aleyhi ve selem,

— Bu ev kimin, diye sordu.

Ebu Eyyub el-Ensârî hemen heyecanla ileri atıldı.

— Benim evim ey Allah'ın Resûlü! İşte burası da onun kapısı.

Ebu Eyyub çok heyecanlanmıştı. Sanki bir an kalbi duracak gibi oldu. Çünkü en çok sevdikleri insanı evinde misafir edecekti. Bunu düşündükçe mutluluğu bir kat daha artıyordu.

Peygamberimiz'in bu şekildeki çözümüne kırılan olmamıştı. Çünkü seçimi Kavsâ yapmıştı. Hiç kimse de bir deveye kızamazdı. Ama Kasvâ'nın hareketlerini de bir türlü anlayamamışlardı. Çünkü kalkıp biraz gitmiş sonra yeniden dönmüştü.

Çok sevinçli olan Ebu Eyyub el-Ensarî

Peygamberimizin yanına yaklaşarak,

— Ey Allah'ın Resûlü buyurun evimize gidelim. Çok yorgunsunuz biraz istirahat ediniz, dedi.

Sonra da hızlı adımlarla giderek evinin kapısını açtı ve Efendimiz'i evine davet etti. Efendimiz'le birlikte O'nunla biraz daha sohbet etmek isteyen Müslümanlar da Ebu Eyyub'un evine girmeye başladılar.

UYKUSUZ GECE

Hem Muhacirler hem de Ensar Peygamber Efendimiz'i çok özlemişlerdi. Bir an olsun O'nun yanından ayrılmak istemiyorlardı. Günlerce süren hicret yolculuğu yapmış olan Efendimiz'in çok yorgun olduğunu da biliyorlardı. Ama biraz daha O'nunla sohbet etmek ve anlatacağı güzel şeyleri dinlemek istiyorlardı.

Ebu Eyyub'un evi iki katlıydı. Üst katında kendileri oturur, alt katında misafirlerini

ağırlarlardı. Ama Peygamber Efendimiz için evlerinin üst katını ayırmışlardı.

Bunun için Ebu Eyyub ve eşi Peygamber Efendimiz'i ve onunla sohbet etmek istemeyen misafirleri evlerinin üst katına davet ettiler.

Peygamber Efendimiz onların bu teklifini kabul etmedi. Çünkü onları rahatsız etmek istemiyordu.

Hazreti Ebu Eyyub ve eşi Sevgili Peygamberimiz'e ısrar ettiler.

— Ey Allah'ın Resûlü, biz sizin için üst katı hazırladık. Buyurun yukarı kata çıkalım. Sizi orada misafir etmek istiyoruz.

Sevgili Peygamberimiz,

— Beni ziyaret etmeye çok kişi gelir. Bu gelenlerin üst kata çıkıp inmesi sizi rahatsız edebilir, diyerek ikinci kata çıkmak istemedi.

Bunun üzerine Hazreti Ebu Eyyub ve eşi,

— Ey Allah'ın Resûlü biz bundan asla rahatsızlık duymayız. Gelen misafirleriniz de bizim kardeşlerimizdir, diyerek üst katta kalması için ısrar ettiler.

Hazreti Ebu Eyyub ve eşinin ısrarına rağmen Allah Resûlü bu teklifi kabul etmedi. Çünkü O çok zarif bir insandı. Bir karıncayı

bile incitmezdi. İnsanların özellikle de kendisini evinde misafir edenlerin en küçük şekilde bile rahatsızlık duymalarına asla gönlü razı olmazdı.

Hazreti Ebu Eyyub ve eşi çaresiz misafirlerini alt kata aldılar.

Efendimiz'i çok özleyen Müslümanlar aylardır kafalarına takılan soruları birbiri ardınca Efendimiz'e sormaya başladılar. Efendimiz de bu soruları onların anlayacağı şekilde tane tane cevaplıyordu. Efendimiz'in anlattıklarını bütün Müslümanlar can kulağıyla dinliyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz de arkadaşlarını çok özlemişti. Onların Medine'de neler yaptıklarını da çok merak ediyordu. O da arkadaşlarına sorular soruyordu. Onlar da bu soruları cevaplıyorlardı.

Bu arada Hazreti Ebu Eyyub hemen mutfağa gitti ve büyük bir sürahi süt getir-

di. Önce Peygamber Efendimiz'e sonra da diğer misafirlerine süt ikram etti. Sevgili Peygamberimiz'e ikram etmek için sütü koyunlarından taze taze sağmıştı.

Arkadaşları Efendimiz'i daha fazla yormak istemiyorlardı. Nasıl olsa bundan sonra sürekli Medine'de yaşayacaktı. Onların komşuları olacaktı. Problemleri olduğunda hemen kapısını çalabileceklerdi. Bu onlara büyük sevinç ve heyecan veriyordu.

Bir süre sonra Peygamberimiz'den izin istediler. Efendimiz de onların bu isteklerini kabul etti. Peygamberimizin dostları Sevgili Peygamberimiz'e sarılarak Ebu Eyyub'un evinden ayrılmaya başladılar.

Sahabiler Peygamberimiz'in yanından ayrıldıktan sonra Ebu Eyyub ve eşi tekrar

Peygamber Efendimiz'in yanına gelerek,

— Ey Allah'ın Resûlü, günlerdir sıcak çöllerde yolculuk yaptınız. Evimizin üst katı dinlenmeniz için daha iyidir. Hem orası daha iyi hava alır. Orada daha güzel istirahat edersiniz, dediler.

Sevgili Peygamberimiz,

— Burası da güzel. Tertemiz hazırlamışsınız, dedi.

Ardından da kendisinin alt katta kalmak istediğini belirtti. Ebu Eyyub ve eşi Efendimiz'e daha fazla ısrar edemediler. O'nun çok yorgun olduğunu biliyorlardı. Bu sebeple O'nun dinlenmesi için izin isteyerek yanından ayrıldılar.

Günler çok güzel geçiyordu. Peygamber Efendimiz Medine'ye taşındığı için Müslümanlar çok mutluydu. Her gün mutlaka Efendimiz'in yanına giderler, anlattıklarını can kulağıyla dinlerlerdi. Bir sıkıntısı olan hiç

çekinmeden Sevgili Peygamberimiz'e anlatır, O da çözüm üretmek için çok çalışırdı.

Medine'deki en mutlu kimselerse Ebu Eyyub ve eşiydi. En çok sevdikleri insan onların misafiri olmuştu. Pişirdikleri yemeklerden önce Efendimiz'e ikram ederlerdi. O yemeden kendileri asla yemezdi. Sevgili Peygamberimiz'in evde olmadığı zamanlarda da önce O'nun için yemek ayırırlar, daha sonra kendileri yerlerdi. Böyle bir mutluluğu kendilerine nasip ettiği için

Allah'a sürekli şükrediyorlardı.

Ama onları rahatsız eden bir şey vardı. O da kendilerinin üst katta, Peygamberimiz'in ise alt katta kalmasıydı.

Sevgili Peygamberimiz alt kata taşındığı andan itibaren Ebu Eyyub ve eşi daha hassas olmuşlardı. Yürürken, konuşurken hareketlerine daha çok dikkat etmeye başlamışlardı.

Bir gün Ebu Eyyub su dolu bir testiden su boşaltacaktı. Nasıl olduysa bir an testi

elinden kayıverdi. Testinin içindeki suyun tamamı yere döküldü. Su hemen alt kata geçebilirdi. Çünkü evler topraktan yapılmıştı. Ebu Eyyub ve eşini bir telaş sardı. Yüzleri sapsarı olmuştu.

Kendi aralarında,

— Ya Allah'ın Resûlünü rahatsız etmişsek. Ya üzerine sular akmışsa, dediler.

Hemen ellerine bez aldılar ve koşa koşa Efendimiz'in misafir olduğu alt kata indiler. Damlamaya başlamadan ellerindeki bezlerle su kabarcıklarını sildiler.

Efendimiz telaşlanmaya gerek olmadığını ve rahat olmalarını söyledi. Ama onlar çok sevdikleri Peygamber Efendimiz'i rahatsız etmekten çok çekiniyorlardı.

Su damlacıklarını tamamen sildikten sonra Ebu Eyyub tekrar Efendimiz'e,

— Ey Allah'ın Resûlü biz alt kata insek daha çok rahat edeceğiz, dedi.

Efendimiz ise,

— Gördüğünüz gibi her geçen gün beni ziyarete gelenlerin sayısı artıyor. Bunların üst kata çıkması sizi rahatsız edebilir. Bu şekilde devam edelim, diyerek yine tekliflerini kabul etmedi.

Ebu Eyyub ve eşi Peygamber Efendimiz'den izin isteyerek yukarı kata çıktılar. Zaman bir hayli ilerlemişti. Yatma zamanları geçiyordu. Yatağa girdiler. Bir süre sonra da uyudular.

Çok geçmeden Ebu Eyyub uyandı.

Yatakta sağa döndü, sola döndü ama bir türlü uyuyamadı. Efendimiz'in yattığı yerin üzerinde nasıl uyuyabilirdi. Kalktı abdest alıp namaz kıldı. Henüz daha gece yarısıydı. Tekrar uyumaya çalıştı. Ama yine

uyuyamadı. Sabaha kadar gözlerini hiç kapatamadı. Geceyi uykusuz geçirdi.

Sabah olunca hiç vakit kaybetmeden Sevgili Peygamberimiz'in yanına indi. Gece yaşadıklarını ona aktardı.

Sonra da;

— Ey Allah'ın Resûlü artık dayanacak gücüm kalmadı. Siz yukarı çıkmadıkça ben de çıkmayacağım, dedi.

Efendimiz ise kendisini çok seven ve kendisine ev sahipliği yapan bu arkadaşını asla üzmek istemezdi. Bu zamana kadar üst kata çıkmak istememesinin tek sebebi onların rahatsız olabileceklerini düşünmesiydi.

Ebu Eyyub'un ısrarlarına dayanamayan Efendimiz,

— Peki sizin istediğiniz gibi olsun, dedi.

Efendimiz yukarı çıkmayı kabul etmişti.

Ebu Eyyub kulaklarına inanamıyordu. Efendimiz'in boynuna sarıldı. Bu sevinçli haberi hemen eşine ulaştırmalıydı.

Sevgili Peygamberimiz'den izin isteyerek hemen yukarı kata koştu ve hanımına müjdeyi verdi.

—Müjde! Müjde! Sevgili Peygamberimiz yukarı kata çıkmayı kabul etti. Hadi bir an önce biz hazırlığımızı yapalım.

Ebu Eyyub'un eşi kahvaltı hazırlıyordu. Az önce Ebu Eyyub'un aşağı kata indiğini görmüştü. Ama böyle sevinçli bir haberle döneceğini hiç tahmin etmemişti. Bu müjdeli habere Ebu Eyyub'un eşi de çok sevindi. Kahvaltıyı bırakıp hemen aşağıya taşınma hazırlığına başladı. Zaman kaybetmeden aşağıya taşındılar. Çok sevdikleri Sevgili Peygamberimiz de üst kata taşındı.

Peygamber Efendimiz'e kavuşan Medineliler çok mutluydular. Ama Medine'nin en mutlu insanları Peygamber Efendimiz'i evinde misafir eden Ebu Eyyub ve eşi idi.

Sevgili Peygamberimiz, Medine'de bir mescit ve mescidin kenarında kendisine küçük bir ev yaptırana kadar burada kalmıştır. Bu süre yedi ay kadardır.

Peygamber Efendimiz'i yedi ay misafir eden bu kutlu sahabinin mezarı İstanbul Eyüp'tedir. Bu ilçenin adı kendisinden dolayı "Eyüp" olmuştur.